

Leden

Divadelní zpravodaj >>> 109. sezóna 2018/2019

GRAND FESTIVAL SMÍCHU JE TU!

POSLEDNÍ SETKÁNÍ BACHA A HÄNDELA

KOMIKSOVÝ SKVĚLOUŠ OČIMA SÁRY ČERMÁKOVÉ

L. ŠPINEK, J. JANOŠKOVÁ, J. PEJČAL, D. NOVOTNÁ, P. JANEČKOVÁ,
M. NEMCOVÁ A P. ČERVENÝ, TANČÍRNA, FOTO J. VOŠTÁŘEK

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY ★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA *Fanda* ZVÝHODNĚNÉ / ZDARMA VSTUPNÉ PRO ČLENY VĚRNOSTNÍHO KLUBU
★ GRAND FESTIVAL SMÍCHU

Leden

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE	6.	15:00	V. Peška / BUDULÍNEK Z HUDEBKY ★	P_N
			Známa pohádka o Budulínkovi, tentokrát umístěná do prostředí lesní hudební školy, kde je ředitelem pan Dědeček a kam chodí zpívat a hrát i lesní zvířátka. Režie V. Peška. Divadlo Radost, Brno	
PONDĚLÍ	7.	8:30	BUDULÍNEK Z HUDEBKY	ŠK
		10:30	BUDULÍNEK Z HUDEBKY	ŠK
		17:00	BUDULÍNEK Z HUDEBKY ★	P_P
ÚTERÝ	8.	19:00	TANČÍRNA KONEC 20:40 →	A'18

STŘEDA	9.	18:00	KRÁL JELENEM	KONEC 20:30		N
ČTVRTEK	10.	17:00	OPORY SPOLEČNOSTI	KONEC 19:15		L
PÁTEK	11.	19:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE	KONEC 21:40		
SOBOTA	12.	19:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	KONEC 21:00		
NEDĚLE	13.	19:00	G. Sibleyras / HRDINOVÉ	PROLOG 	Tři veteráni z první světové války na dobrodružné cestě navzdory osudu. Hrají P. Kostka, J. Satoranský a M. Vladyka. Režie P. Slavík. Divadlo v Rytířské, Praha	
PONDĚLÍ	14.	19:00	P. Quilter / JE ÚCHVATNÁ!	PROLOG 	Komedie o nejhorší zpěvačce na světě, která vyprodá Carnegie Hall! Jak je to možné? Hrají J. Sedláčková, M. Pleštilová, L. Švormová, J. Hrušínský a V. Tobrman. Režie J. Hřebejk. Divadlo Na Jezerce, Praha	
STŘEDA	16.	10:00	K. Plešková – W. Shakespeare / JEŠTĚ SE POTKÁME			ŠK
		19:00	KRÁL JELENEM	KONEC 21:30		B'18
PÁTEK	18.	19:00	OPORY SPOLEČNOSTI	KONEC 21:15		E'19
SOBOTA	19.	18:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE	KONEC 20:40		T'19
NEDĚLE	20.	19:00	R. Hawdon / DOKONALÁ SVATBA		Situční komedie o tom, že každé svatbě předchází „noc před svatbou“ a tahle zvláštní noc může ještě všechno změnit. Hrají O. Volejník nebo M. Vykus, P. Buchta nebo Z. Kalina, M. Pachlová nebo P. Solaříková a další. Režie L. Olšovský. Divadelní společnost Indigo, Praha	

21. – 28.

GRAND FESTIVAL SMÍCHU

 str. 10–13

ÚTERÝ	29.	17:30	KVÍTEK Z HORRRORU	KONEC 20:00		S
STŘEDA	30.	18:00	OPORY SPOLEČNOSTI	KONEC 20:15		Z
ČTVRTEK	31.	10:00	RASPUTIN	KONEC 12:50		ŠK
		19:00	AŽ NA VĚKY	KONEC 21:20		C'19

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PONDĚLÍ	7.	18:00	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 19:40		X2'18
PÁTEK	11.	19:00	GEORGE KAPLAN	KONEC 20:35	→	P1B
NEDĚLE	13.	19:00	GEORGE KAPLAN	KONEC 20:35	→	P1c + P2c

PONĚLÍ	14.	19:00	A. McDowall KAPITÁN SKVĚLOUŠ	PREMIÉRA str. 8–9 <i>Fanda</i>	
			I superhrdinové mají své dny. Zábavná a zároveň dojemná sonda do života muže, jenž má na bedrech osud nejen své rodiny, ale i celého světa. Hrají P. Borovec, Š. Fingerhutová, K. Hulcová j. h. a J. Pejchal. Režie S. Čermáková. Uvádíme v rámci cyklu INprojekty .		
ÚTERÝ	15.	19:00	BEZ KOSTÝMU aneb POVÍDÁNÍ Z HERECKÉ ŠATNY	 str. 17	
			Setkání s herci a jejich hosty – neformálně a s humorem. Moderátorka J. Uherová si do své zábavné talk show pozve J. Ondruškovou , kostýmního výtvarníka R. Šolce a krejčové J. Kosejkovou a J. Krejčovou .		
ČTVRTEK	17.	19:00	M. Šteindler – J. A. Trnka / TATARÁK NA EX	PROLOG 	
			Sarkastická, ještě syrová a krutě upřímná stand-up comedy. Účinkují M. Šteindler a V. Závěský. Režie J. A. Trnka. Agentura Point, Praha		
NEDĚLE	20.	19:00	MOHLA TO BÝT KONEC 20:45 DERNIÉRA <i>Fanda</i>		H1'18
			HVĚZDNÁ CHVÍLE		
	21. – 28.		GRAND FESTIVAL SMÍCHU	 str. 10–13 	
ÚTERÝ	29.	19:00	M. Gregor – P. Vejvodová / NEJLEPŠÍ KNIHA O FAKE NEWS		K1
			3D verze knihy, která vtípnou a neotřelou formou radí, jak se nestát obětí manipulátorů a propagandy. Účinkují A. Novotný a J. Ressler. LiStOVÁNí		

POEDIUM V KLUBU

STŘEDA	16.	19:00	COMMEDIA FINITA	KONEC 20:45 OBNOVENÁ PREMIÉRA	
	21. – 28.		GRAND FESTIVAL SMÍCHU	 str. 10–13 	

VČD NA ZÁJEZDECH

ÚTERÝ	15.	19:00	Z POSTELE DO POSTELE	CHRUDIM (DIVADLO K. PIPPICHA)	CH
ČTVRTEK	17.	19:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	MLADÁ BOLESLAV	
ČTVRTEK	24.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL	TÁBOR	

HRAJEME:

A. Ayckbourn / Z POSTELE DO POSTELE

Zmatky sobotní noci v brilantní situační komedii o čtyřech partnerských párech ve třech bytech, potažmo ložnicích. Hrají L. Mecerodová, P. Janečková, M. Sikorová, V. Malá, M. Mejzlík, M. Němec, J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek.

P. Abraham / RASPUTIN

Příběh ruského mystika, ambiciózního muže, jenž toužil po slávě a uznání. Chtěl ovládnout svůj osud, ten se však obrátil proti němu. Víc než polovina Rasputinova života je zahalena temnotou a jeho smrt se stala legendou. Vydejme se společně na dvůr cara Mikuláše II. a pokusme se ten závoj tajemství alespoň částečně poodhrnout... V titulní roli L. Špíner. Režie P. Novotný.

F. Sonntag / GEORGE KAPLAN

Špionážní komedie o jméně, které by mohlo změnit svět, a slepici, která by mohla zachránit lidstvo. Co spojuje tajnou skupinu aktivistů, tým scenáristů a neviditelnou vládu, která je nejspíš nebezpečnou hrozbou pro zemi, ne-li celý svět? Hrají P. Janečková, Š. Fingerhutová, M. Sikorová, J. Musil a M. Němec. Režie L. Dušková.

C. Gozzi / KRÁL JELENEM

Bláznivě pohádková veselohra o lásce, zášti, touze po moci, chamtivosti a jiném lidském dychtění. V hlavních rolích M. Němec, L. Špíner, M. Sikorová, R. Chvalová a A. Postler. Režie M. Pecko.

P. Barz / MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE

Koncertní hra o nikdy neuskutečeném setkání J. S. Bacha a G. F. Händela, která s vtipem navozuje představu, jak by jejich shledání mohlo probíhat. V hlavních rolích J. Kalužný a T. Lněnička. Režie M. Tarant.

M. Forman – J. Papoušek – I. Passer V. Morávek / HOŘÍ, MÁ PANENKO!

Nelítostná komedie líčící peripetie nepovedeného hasičského bálu... Hrají J. Kalužný, J. Musil, M. Mejzlík, M. Němec a další. Režie P. Novotný.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Nedílnou součástí originální retrokomedie plné nadsázky i nostalgie je dobová „pop music“, vysílání Československé televize a odborný pohled na psychický vulkanismus. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, J. Ondrušková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

H. Ibsen / OPORY SPOLEČNOSTI

Příběh ze života vysoce postavených, jejichž lež může mít hodně dlouhé nohy, ale když klopýtne, pád je prudký. Podnikatel Bernick je v malém městě pokládán za příkladnou oporu společnosti. Klidnou hladinu rodinné i společenské idylly však zčeří nečekaná návštěva... V hlavních rolích M. Němec, P. Janečková, V. Malá a P. Borovec. Režie D. Šiktanc.

T. Stoppard – M. Norman L. Hall / ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

Romantická komedie o jednom z nejslavnějších dramatiků všech dob, jemuž se nedaří psaní hry na objednávku. Nečekaná láska však vyvolá gejzír inspirace... Předlohou hry je veleúspěšný film oceněný sedmi Oscary. V hlavních rolích J. Ondrušková a J. Láska. Režie P. Novotný.

J. Lynn – A. Jay – K. Žantovská JISTĚ, PANE MINISTŘE

Divadelní verze kultovního britského sitcomu. V hlavních rolích P. Dohnal, P. Kostka j. h. a M. Němec. Režie P. Novotný.

H. Ashman – A. Menken KVÍTEK Z HORRRORU

Muzikálová komedie o velké lásce a zpívající masožravce. V zapadlém květinářství vypěstují neznámý druh rostliny, která postupně nabývá gigantických rozměrů. Úspěch si ale žádá oběti, a to doslova! V hlavních rolích M. Sikorová a P. Borovec. Režie P. Gazdík.

V. Hradská / COMMEDIA FINITA

Úchvatná i složitá osobnost E. Destinnové ve vzpomínkách čtyř žen z jejího života. Hrají D. Novotná, J. Janoušková, J. Ondrušková a Š. Fingerhutová. Režie P. Novotný.

R. Bean / AŽ NA VĚKY

Milostný příběh dvou propletených životů v průběhu jednoho půlstoletí. Hrají Z. Bittlová, P. Janečková, Š. Fingerhutová, L. Frej j. h., J. Pejchal a J. Láska. Režie R. Lipus.

P. Abraham / TANČÍRNA

Taneční sál jako místo, kde se lidé setkávají, seznamují, baví a kde se protínají jejich osudy s českými i světovými dějinami. Tanec k počtu 100. výročí vzniku Československé republiky. Hrají P. Janečková, J. Janoušková, Š. Fingerhutová, M. Sikorová, M. Němec, M. Mejzlík, J. Musil, J. Pejchal, L. Špíner a další. Režie P. Novotný.

F. Hrubín / KRÁSKA A ZVÍŘE

Tajemný pohádkový příběh o dobru, zlu a zákrutu lásky s hudbou a písněmi zpěváka M. Hruzy. V titulních rolích V. Čermák Macková j. h. a J. Láska. Režie P. Novotný.

PŘIPRAVUJEME NA ÚNOR

MĚSTSKÉ DIVADLO

PÁTEK **1.** 17:00

KRÁSKA A ZVÍŘE

PONDĚLÍ **4.** 19:00

I. Dousková / HRDÝ BUDŽES

Husákovská normalizace pohledem osmileté šolačky v podání B. Hrzánové. Dále hrají J. Vlčková a L. Jeník. Režie J. Schmiedt. **Divadlo A. Dvořáka Příbram**

NEDĚLE **17.** 19:00

DAVID KOLLER ACOUSTIC TOUR 2019

Koncert z akustického turné jedinečného zpěváka a jeho kapely. **VM ART production, Praha**

ÚTERÝ **19.** 19:00

Z POSTELE DO POSTELE

V

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE **10.** 19:00

BLÁZNIVÉ NŮŽKY

ÚTERÝ **12.** 18:00

ISLAND – CESTOPISNÁ PŘEDNÁŠKA

Krajina Islandu je jak z jiného světa – sopky, láva, barevné horniny. Vodopády všech velikostí a tvarů. Ledovce a plovoucí ledové kry. K tomu mořští ptáci, tuleni, velryby. A o tom všem bude vyprávět A. Novák, průvodce CK Periscope Skandinávie.

PONDĚLÍ **25.** 18:00

L. Lagronová / ZAHRADA JANE AUSTENOVÉ

Hra zobrazující trnitou cestu, jíž se musela prodírat slavná anglická spisovatelka. Ta se spolu se svou matkou a sestrou právě rozhoduje, jak naložit s plody jejich zahrady i života. Hrají M. Málková, A. Veldová a L. Štěpánková. Režie R. Lipus. **Vršovické divadlo MANA, Praha**

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

OBNOVENÁ PREMIÉRA

COMMEDIE FINITY V POEDIU V KLUBU

Život po životě, tak by se dal nazvat návrat inscenace **COMMEDIA FINITA** na naše jeviště. Komorní komedii **Viktorie Hradské**, ve které čtyři ženy vyprávějí své příběhy, jsme uváděli na Malé scéně ve dvoře a v Říjnu jsme odehráli její derniéru. Ale vzápětí jsme zjistili, že by jí slušela naše nová nejmenší scéna – **Poedium v klubu**, na které jsme v této sezóně začali hrát komornější kusy nenáročné na prostor. A tak se zrodil nápad na obnovení inscenace, z něhož měly velkou radost naše herečky, které se se svými postavami v **Commedii finitě** nerady loučily. **Dagmar Novotná**, **Jindra Janoušková**, **Jana Ondrušková** a **Štěpánka Fingerhutová** jako Učitelka hudby, Služka, Společnice a Komorná ve hře vzpomínají na slavnou operní divu Emilii Pavlinu Věnceslavu Kittlovou, která vystupovala pod pseudonymem Ema Destiniová či Emmy Destinn. Dozvídáme se od nich, jaká byla, či přesněji, jak ji vnímaly ony. Velikost slavné umělkyně i výjimečnost komplikované osobnosti je tak poměřována závistí, nenávistí, hloupostí a malicherností. Přes všechny ty pomluvy se však ženy vypořádávají spíše s vlastními osudy, které zdaleka nebyly tak oslnivé a šťastné.

Každá postava má v inscenaci jeden svůj výstup, jakýsi monolog, který vede s Emou nebo se sebou či s námi. Pro herečky to byl nelehký úkol, protože každá z nich byla na jevišti svým způsobem osamocená, nemohla se opřít o partnerku, musela se spolehnout jenom sama na sebe. Ale možná právě tato zajímavá a neobvyklá forma byla pro ně výzvou. I pro autorku byla tato hra výzvou – sama se za dramatičku nepovažuje a text **Commedie finity**

vlastně z úplně jiného důvodu. Původně pomáhala svému manželovi Alexu Koenigsmarkovi, který dostal od Gabriely Wilhelmové nabídku, aby pro ni napsal monodrama. A tak Viktorie, která v té době pravidelně pracovala s prameny v muzeích, knihovnách, v Památníku písemnictví začala připravovat materiál. Měla v úmyslu prostudovat podklady a přijít s fakty vhodnými pro dramatické zpracování. „Nikdy jsem nepsala svobodněji, bez zábran, autocenzury, obavy,

zda mi publikum porozumí. Psala jsem pro blízkou bytost, člověka, s nímž jsem si rozuměla nejlépe. Myslela jsem, že si jednu z postav vybere a zpracuje v plánované monodrama. Byl to z mé strany vlastně dopis na téma Ema; o lidech, o světě, o sobě, o nás dvou – žádná veřejnost neexistovala,“ říká autorka.

A odpověď jejího manžela zněla: „Vždyť je to hotové. Nech tam všechny čtyři a jdi do toho sama.“ A tak Gabriela Wilhelmová hru nazkoušela a vyhrály spolu s Viktorií Hradskou první cenu v soutěži monodramat. Kdo neviděl **Commedii finitu** na Malé scéně ve dvoře, má nyní příležitost navštívit **Poedium** v klubu a zažít zvláštní pocit, kdy na neuvěřitelně komorním prostoru vznikne zcela nový vztah: divák – herec. Herec nic neschová, nic nemůže předstírat. Jeho výpověď zde bude silnější, adresnější a naléhavější. Věřím, že si to užijí nejen naše čtyři protagonistky, ale i diváci, na které se všichni těšíme. Poprvé budou mít tu možnost na obnovené premiéře 16. ledna. JaU

Š. FINGERHUTOVÁ S E. DESTINIOVOU V **COMMEDII FINITĚ**, FOTO J. VOSTÁŘEK

SKVĚLOUŠ ČESKO-SLOVENSKÝ

REŽISÉRKA S. ČERMÁKOVÁ

Pro první novoroční premiéru v našem divadle připravujeme v rámci cyklu INprojekty scénické čtení hry současného britského dramatika Alistaira McDowalla Kapitán Skvělouš. Na výběru této tragikomedie ze života komikšového hrdiny jsme se shodli s mladou slovenskou režisérkou SÁROU ČERMÁKOVOU, absolventkou (2017) oboru činoherní režie na brněnské JAMU.

Sára má za sebou řadu režii především moderní dramatiky v českých i slovenských divadlech, jako asistentka režie pracovala na inscenacích Anny Davidové (dříve Petrželkové) či Rastislava Balleka. Nyní působí v bratislavském Divadle Ludus, jediném slovenském profesionálním divadle, které se věnuje tvorbě pro děti a mládež, a ve volných chvílích se ráda podílí na autorských inscenacích ochotnického divadelního spolku u Sološnici, své rodné dědině na Záhoří. Následující rozhovor s režisérkou budiž nejen zkouškou vaší znalosti slovenského jazyka, ale především srdečnou pozvánkou na další inscenaci současné světové dramatiky, zajímavou nejen doslova svou jedinečností (v cyklu INprojekty uvádíme inscenace většinou jen jednou), ale také možností se po představení zapojit do diskuse s tvůrčím týmem, na kterou tentokrát přijal pozvání i překladatel hry Jakub Štorm.

Do finále se při našem společném výběru hry dostaly dva texty – kromě Kapitána Skvělouše to byl jeden text slovenského autora Viliama Klimáčka. Proč jsi nakonec dala přednost tomu anglickému?

Asi preto, že som si chcela skúsiť výzvu a nestaviť „na istotu“. Klimáčkov text je dobrý, o tom niet pochyb, ale je to klasicky vystavaná

dramá, ktorá si proste žiada viac priestoru, viac času. Skvělouš je viac free. Nemá napríklad repliky pridelené ku konkrétnym postavám a dáva nám tým možnosť variovať, skúšať. Celé to je samozrejme závislé na tom, že to má byť text na INprojekt, na malú scénu, v krátkom čase. Ak by som mala vybrať text na celovečernú inscenáciu, asi by som si vybrala Klimáčka.

Čím myslíš, že by si náš superhrdina mohol získať i diváci?

Na mňa Skvělouš pôsobí viac ľudsky ako superhrdinky... Má dosť chýb, robí blbé rozhodnutia, nevie odpovedať svojej dcére na základné otázky a v tom mu nepomôžu ani laserové oči a iné superschopnosti. Tak snád' si divákov získa aj poznaním, že ich bežné starosti a trápenia majú aj superhrdinovia. A že aj keď sa občas každý z nás snaží takým superhrdinom byť, nie vždy je to nutné.

Kapitán Skvělouš je pôvodne monodrama a také se tak často v zahraničí inscenuje. My sme se ale rozhodli rozdeliť text medzi čtyřmi herce. V čem podle tebe spočívají výhody (popř. nevýhody) těchto dvou možností inscenování?

Tak na prvý pohľad to ako monodráma nevyzerá. V texte sú dosť konkrétne zadané situácie a postavy, ale verím, že pracovať s ním ako s monodramom môže byť zaujímavé. My sme sa rozhodli rozdeliť text medzi 4 hercov najmä preto, že tvoríme scénické čtení a ešte k tomu v extrémne krátkom čase. Monodráma si vyžaduje naozaj precízne spracovanie, pre jedného herca veľmi náročné. Aj keby sme boli geniálni, v priebehu 16 hodín čistého času na skúšanie by sme to asi nedali a zbytočne by sme komplikovali veci sebe a v konečnom dôsledku aj divákovi. Text dáva rovnaký priestor všetkým hercom, a to vnímam ako bonus a veľmi sa na spoluprácu s nimi teším.

Máš už nějakou představu o scénografii? Na první pohled se nabízí např. nějaká „komikšová realita“...

Áno, komix sa dosť ponúka. Predpokladám, že v nejakom zmysle sa tam nakoniec aj objaví. Ešte nemám konkrétnu predstavu, ale vzhľadom k tomu, že sa v hre

skáče z priestoru do priestoru a z reálneho života k superhdin-ským povinnostiam, tak verím, že veľkú časť scénografie „vytvoria“ herci – uvažujem najmä nad svetlami a nad hereckými strihmi, ktoré ale v konečnom dôsledku pôsobia ako tie strohé komixové bubliny. Takže minimálne formou by sa to komixu podobalo mohlo.

Už jsi někdy zažila takovou „bojovku“, na jakou se chystáš u nás? Máš na mysli přípravu scénického čtení během pouhých tří zkoušek a jedné generálky.

Ási ani nie. Môj najväčší punk bol v roku 2017, keď som pre brnenský Triptych vytvorila krátku autorskú inscenáciu Svoradova 2, ktorá bola uvedená na sklepní scéne klubu Mýdlo. V tom istom roku som mala možnosť pripraviť čítanie do pražského Švandovo divadla. Išlo o večer „Malých izraelských špecialít“, ktorých preklady vznikli v rámci prekladateľskej dielne Dfía. Pracovala som s textom Nehoda (Hillel Mittelpunkt) a s hercami som sa pripravovala dlhšiu dobu, aj keď mimo priestoru divadla. Ešte si spomínam na prvé stretnutie so sološnickými ochotníkmi, ktorí ma poprosili o pomoc pri rozpracovanej inscenácii – dali sme to dokopy za dve skúšky do premiéry.

Ve svých posledních režiiích ses zabývala hlavně současnými dramatickými texty, které se velice často zaobíraly mezilidskými vztahy. Skvělouš tedy vlastně není výjimkou. Láká tě inscenace nějaké veskrze klasické hry?

Láka ma veľa vecí. Na niektoré ešte zbieram odvahu a možno sa k nim niekedy dopracujem. Je pravda, že väčšina mojích režii vychádzala zo súčasných textov, ale neviem prečo. Ási som v nich lepšie videla seba a tému, ktorú som chcela riešiť.

Ási mi dávali väčší priestor na realizáciu. A možno som prosto len „veskrze klasickou hru“ ešte nečítala v ten správny čas a na správnom mieste. Určite to nie je tak, že by som sa im zámerne vyhýbala.

Kdy a jak tě napadlo, že by ses chtěla věnovat divadelní režii? Proč právě JAMU? V Bratislavě lze režii přece také studovat.

Na túto otázku sa ťažko odpovedá. Ja ani sama neviem, čo bol ten konkrétny zlom, kedy som sa rozhodla. Mám také zvláštne šťastie v živote, že sa mi veci nejak prirodzene dejú. A zatiaľ sa teším, že sa dejú správne. Je pravda, že už na základke sa vo mne prejevovali také divadelné (alebo skôr direktívne?) sklony, ktoré sa so mnou odvtedy ťahali. Ale nebolo to nič geniálne, iba obyčajná potreba „vytvárať veci, situácie“. Pamätám si, že v určitom období som chcela byť aj herečka. Klasicky som chodila na dramatak, do amatérskych divadiel v okolí a tak. A keď bolo obdobie hľadania vysokej školy, tak som nič iné ako divadlo nenašla. Nič, čo by vo mne vzbudzovalo záujem a túžbu poznávať. Fakt nič. Jasně, že som si pre pokoj v rodine musela dať prihlášku aj na „normálnu“ školu, bol to marketing. Ale všetky moje prijímačky (okrem JAMU) boli totálna spleť neveriteľne smiešnych až absurdných situácií. V Bratislave na VŠMU sa dá réžia samozrejme študovať tiež, bola som na prijímačkach aj tam. Ale ja som (neviem prečo) od začiatku vnútorne viac mierila na JAMU. No a výsledok bol taký, že ma vzali iba na JAMU. To bol asi ten moment, keď som sa vážne rozhodla, že sa chcem venovať divadelnej rézii! Tak už odpoveď mám. (SMÍCH)

Od září minulého roku pracuješ jako PR v bratislavském Divadle Ludus, které nyní čeká zásadní proměna. Můžeš o tom a o své práci trochu pohovořit?

Jedna zo zmien, ktorá by sa tam v najbližšom období mala stať je, že sa viac zameráme na študentov 12+. Naším cieľovým divákom by sa mal stať dospelávajúci človek.

A témy, ktoré mu prostredníctvom divadla dáme, by mu v tomto dospievaní občianskom, telesnom aj duševnom mali pomáhať. Súčasný riaditeľ divadla Martin Kubran má naozaj veľké vízie toho, kam by sa divadlo v najbližších sezónach malo dostať. Ale takáto „renesancia“ si vyžaduje dlhší čas a zanietených spolupracovníkov. Ja pracujem na projekte, ktorý by mal uzrieť svetlo sveta začiatkom sezóny 2019/2020 a bude sa venovať básnikovi katolíckej moderny Rudolfovi Dilongovi. Samozrejme, jeho príbeh uvidíme v kontraste dejín, ktoré do jeho súkromia výrazne zasiahli. Verím, že sa nám podarí vytvoriť životaschopné divadlo, ktorého „iniciálny obrad“ bude dôležitý pre veľa mladých ľudí.

AnH

SPONZOR POŘADU:

DRAMATIK A. McDOWALL, FOTO J. PERSSON

V pondělí 14. ledna od 19 hodin na Malé scéně ve dvoře

19. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

21.–28. ledna 2019

MĚSTSKÉ DIVADLO – SOUTĚŽNÍ ČÁST

PONDĚLÍ **21.** 19:00

Ch. Buckley – D. Haladová / DĚKUJEME, ŽE ZDE KOUŘÍTE

Drsná komedie ze současnosti o kariéře, manipulaci a svobodě. Hrají J. Plouhar, V. Hanzl, M. Bukovčan, A. Kratochvílová a další. Režie J. A. Trnka. Vhodné od 15 let, v představení zazní větší množství vulgárních výrazů! Činoherní studio, Ústí nad Labem

ÚTERÝ **22.** 19:00

C. Churchill / SEDMÉ NEBE

Provokativní komedie nejen o přiznání sexuální identity. Hrají M. Mikulčík, R. Valenta, F. Březina, K. Trnková a další. Režie E. Kudláč. Vhodné od 15 let! Divadlo pod Palmovkou, Praha

STŘEDA **23.** 19:00

E. Labiche – D. Drábek

KLÁŠTERNÍ ULICE aneb TO JE VRAŽDA, HOPSALA!

Situační komedie, která se může odehrát před sto lety, ale taky dnes. Hrají M. Zavičár, F. Richtermoc, M. Nováková nebo Z. Valchařová Poullová a další. Režie D. Drábek. Klicperovo divadlo Hradec Králové

DĚKUJEME, ŽE ZDE KOUŘÍTE

SEDMÉ NEBE

ČTVRTEK **24.** 19:00**P. de Marivaux / FALEŠNÉ NAŠEPTÁVÁNÍ**

Klasická francouzská veselohra o lásce ve stylu prvorepublikových filmů. Hrají T. Novotná, Z. Trčálek, M. Vrtáček, I. Vacková a další. Režie R. Lipus.
Slovácké divadlo, Uherské Hradiště

PÁTEK **25.** 19:00**A. Ayckbourn / Z POSTELE DO POSTELE**

Zmatky sobotní noci v brilantní situační komedii. Hrají P. Janečková, V. Malá, P. Borovec, M. Němec a další. Režie Z. Dušek. **Východočeské divadlo Pardubice**

SOBOTA **26.** 19:00**K. Lupinec a kol. / UPOKOJENKYNĚ**

Komedie, jež s lehkostí a nenásilným humorem mluví o stáří a bezzubé senilitě. Hrají J. Tomečková, M. Marcišová, R. Šopík, Z. Lambor a další. Režie P. Michálek. **Městské divadlo Zlín**

NEDĚLE **27.** 18:00**Molière / LAKOMEC**

Komedie, v níž o peníze jde až v první řadě. Hrají B. Polívka, K. Pekar, S. Janotová nebo A. Zelová, A. Antalová a další. Režie S. Moša. **Městské divadlo Brno**

PONDĚLÍ **28.** 20:00**GALAVEČER SMÍCHU**

Zábavný večer s předáváním festivalových cen za přítomnosti kamer ČT. Moderuje M. Hanuš.

FALEŠNÉ NAŠEPTÁVÁNÍ

UPOKOJENKYNĚ

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE – DOPROVODNÝ PROGRAM

PONDĚLÍ	21.	20:00	A. Saavedra / KUŘAČKY A SPASITELKY Hořká komedie, ve které čtyřice sourozenců hledá po smrti otce své místo v životě. Hrají R. Chladová, N. Kubínková a další. Režie L. Špiner. Divadlo Exil, Pardubice
ÚTERÝ	22.	19:00	M. von Mayenburg / BANG Tyranská komedie o benevolentní výchově. Hrají T. Kobr, B. Kaňoková a další. Režie M. Amsler. Divadlo Letí, Praha
STŘEDA	23.	19:00	D. C. Jackson / MŮJ ROMANTICKÝ PŘÍBĚH Romantická komedie vyprávějící stejný příběh dvěma pohledy – muže a ženy. Hrají I. Krmíčková, P. Florián a další. Režie F. Müller. Divadlo A. Dvořáka Příbram
ČTVRTEK	24.	19:00	D. Randová / THELMA A SELMA Hra o přátelství, emancipaci a současném „chaosu normální lásky“. Hrají A. Štréblová, P. Štorková a P. Šmíd. Režie J. Ondra. A studio Rubín, Praha
PÁTEK	25.	19:00	C. Goldoni / POPRASK NA LAGUNĚ <i>Fanda</i> Temperament, rvačky, rozchody a usmiřování – to vše ve slavné komedii ze slunné Itálie. Hrají L. Kvapil, K. Rouse, T. Pavlasová a další. Režie J. Hrubá. Ochotnický spolek Jaroslav, Luže
SOBOTA	26.	19:00	D. Macmillan – M. Zelenková / VŠECHNY BÁJEČNÉ VĚCI Dojemná i vtipná interaktivní inscenace o hledání důvodů proč žít. Hraje D. Krejčík. Režie T. Staněk. OLDstars, Praha
NEDĚLE	27.	19:00	L. Balák / ZKURVENÍ HAVLISTI Komedie o třech mužích, kteří rozumí všemu. Hrají M. Hanuš, D. Gondík a T. Měcháček. Režie L. Balák. Divadlo Komediograf
PONDĚLÍ	28.	17:00	V. Marčík / ROBINSON CRUSOE Představení jednoho herce na motivy slavného románu. Režie V. Marčík. Divadlo Vítí Marčíka, Hluboká nad Vltavou

POEDIUM V KLUBU – DOPROVODNÝ PROGRAM

PONDĚLÍ	21.	19:30	R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL II. Autorské čtení a beseda u skleničky.
SOBOTA	26.	19:30	JARAD PORTSKÝ A TETIČKA Scénické čtení z tvorby J. Portského. Východočeské divadlo Pardubice
NEDĚLE	27.	19:30	T. Novotný / KDE JE ANDRIUS? aneb SMUTNÝ PŘÍBĚH Z LITVY Jednoaktovka plná nekorektního humoru. Hrají L. Udržal, T. Novotný, L. Marek a J. Ondrušková. Jako bonus bude uvedena Prasklá hřídel u sifonu. Divadlo Tří, Pardubice

MĚSTSKÉ DIVADLO – EPILOG

- ST **13.2.** 19:00 **S. O'Casey – J. Krejčík / PENSION PRO SVOBODNÉ PÁNY**
 Komédie o tom, jak je těžké dostat slečnu do pánského pensionu a ještě těžší dostat ji ven.
 Hrají P. Děrgel, L. Příkazký, M. Doležalová nebo A. Fialová nebo L. Zahradnická a další.
 Režie J. Dulava. **Divadlo Palace, Praha**
- NE **10.2.** 19:00 **L. Shue / CIZINEC**
 Vtipná i dojemná hra o zdánlivě bezmocném nýmandovi, který se vlivem okolností stává hrdinou. Hrají M. Písařík, Z. Maryška, V. Čermák Macková a další. Režie K. Dušková.
Divadlo Na Fidlovačce, Praha

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE – EPILOG

- ST **13.2.** 19:00 **ONE HUMAN SHOW SIMONY BABČÁKOVÉ**
 Improvizací talk show veselá i k zamyšlení, ale hlavně s nadsázkou a bez cenzury!
 Vhodné od 15 let! **R&Z Production, Most**
- ČT **21.2.** 19:00 **ESTER KOČIČKOVÁ & MOODY CAT BAND**
 (Nejen) Jazzové standardy: nestandardně a česky – nadčasové melodie s originálními i provokativními texty výjimečné zpěvačky, herečky a moderátorky se šlapajícím soundem tříčlenné kapely.
- ST **13.3.** 19:00 **POSLEDNÍ DŮVOD PROČ SE NEZABÍT**
 Divadelní adaptace pozoruhodného blogu. Bizarní kabaret o tom, že život škodí vám i lidem ve vašem okolí. Hrají T. Dianiška, B. Kubátová a J. Albrecht. Režie F. X. Kalba.
Divadlo pod Palmovkou, Praha

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

KULIČKIÁDA SMÍCHU 2019 TRADIČNÍ FESTIVALOVÝ PŘEDSKOKAN

**NEDĚLE 20. LEDNA OD 14.00 HODIN
V MALÉ HALE ČSOB POJIŠŤOVNA ARENY**

**Soutěžte s námi ve cvrknání kuliček na ledu
a vyhraďte zajímavé ceny!**

Více informací na www.festivalsmichu.cz/kulickiada

SPOLUPŮŘÁDÁ ROZVOJOVÝ FOND PARDUBICE A. S.
 ZA PŘÍSPĚNÍ ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNY MINISTERSTVA VNITRA ČR
 A FIRMY NOVOTNÝ – PARDUBICKÝ ZDOBENÝ PERNÍK.
 KULIČKIÁDA SMÍCHU SE KONÁ POD ZÁŠTITOU BC. DANIELA BESEDY,
 PREZIDENTA ČESKÉHO KULIČKOVÉHO SVAZU.

KONČÍ HVĚZDNÁ CHVÍLE...

B. VÍTEK

Největší mistři německé barokní hudby, Johann Sebastian Bach a Georg Friedrich Händel, kteří se nikdy osobně nepotkali, se ve hře Paula Barze Mohla to být hvězdná chvíle naposledy setkají 20. ledna na Malé scéně ve dvoře. V podání herců Jiřího Kalužného a Tomáše Lněničky proběhne jejich fiktivní rivalské utkání prokládané místy i přátelským hovorem o jejich ideálech, ambicích, o naplnění života a smyslu umělecké tvorby. Inscenace měla premiéru 1. prosince 2017, jejím tvůrcem byl režisér Michael Tarant. K hudební spolupráci přizval jako již mnohokrát muzikologa PhDr. BOHUSLAVA VÍTKA. A právě s ním si dopřejeme poslední ohlédnutí za hudebně divadelní inscenací.

Německý spisovatel a žurnalista Paul Barz byl i poměrně plodný dramatik, ale na českých jevištích se jeho dílo objevuje jen výjimečně. V jakých souvislostech jste se s jeho dílem setkával vy?

Spolupráce na této inscenaci byla pro mě zároveň prvním setkáním s jeho tvorbou.

Hru Mohla to být hvězdná chvíle autor napsal původně pro rozhlas a měla podobu konverzační komedie. Čím ji obohatila košatá divadelní inscenace?

V rozhlasu jde pouze o komorní dialog mezi oběma protagonisty. Jevištní inscenace rozzáří toto fiktivní setkání o akce, které je umocňují. Jde tedy o zcela odlišné tvary, byť se stejným textem.

Hlavními postavami hry jsou němečtí velikáni barokní hudby Georg Friedrich Händel a Johann Sebastian Bach. V dialogu se oba protagonisté zmiňují o tom, že jsou původem Češi, což není pravda. Můžete jmenovat jejich skutečné české kolegy té doby?

Byla jich samozřejmě celá řada, přestože není známo, že by se kdy s Bachem či Händelem setkávali. Možné to ale je. Pravděpodobně tím nejvýznamnějším byl Jan Dismas Zelenka, o šest let starší než oba pánové. Ten ovšem svou dráhu završil nikoliv v Čechách, ale v Drážďanech. Jen o rok starší byl Bohuslav Matěj Černohorský, působící hlavně v Itálii. Naopak o osm let mladší byl Šimon Brix, který zůstal věrný Čechům.

Při tvorbě hudební složky inscenace jste nám poskytl všestrannou svrchovanou pomoc, přestože jste poznamenal, že baroko není tak úplně váš obor. Na jaká hudební období se zaměřujete víc?

Větší pozornost věnuji mladším obdobím, než je baroko, tedy klasicismu, ale především romantismu a hudbě 20. století. Vedla mě vždy k tomu má pracovní působnost, v současnosti zvláště Komorní filharmonie Pardubice. Tím ovšem nechci tvrdit, že oba mistry nemiluji a neobdivuji po celý život!

Hudba je po celý život vaší prací. Provází vás i ve volném čase, nebo raději posloucháte ticho?

Ač hudba zůstává stále mou největší životní láskou, přece jenom musím bojovat s její občasnou, byť úžasnou kvantitou. Přijímám ji tedy zásadně soustředěně. Jako kulisu ji odmítám a v takových okamžicích vyhledávám skutečně milosrdné a blahodárné ticho. To nejkrásnější nacházím v přírodě při mých turistických toulkách.

Východočeské divadlo je jedonosoborové, činoherní. Operní představení se na jeho jevišti objevují jen zřídka, protože nejbližší operní soubory sídlí v Praze či Olomouci. Jezdíte na opery do jiných divadel? Ne, pravidelně rozhodně ne.

Opera je sice mým velkým koníčkem a živým představením se nevyhýbám, byť jejich režijní ztvárnění velmi často nepřijímám. Avšak upřednostňuji raději poslech z dokonalých nastudování na hudebních nosičích, díky nimž lze vlastní hudbu vnímat mnohem niterněji a prožívat tak potěšení z její analýzy. Jsem pravidelným návštěvníkem národního festivalu Smetanova Litomyšl, občas se mi podaří zhlédnout zajímavá nastudování i jinde (Praha, Vídeň, Bayreuth), nicméně na operní představení pravidelně nejezdím.

Jaký máte vztah k současným trendům v inscenování klasických operních látek?

Odpověď lze tušit z předcházejících řádků. Především mě zajímá hudební ztvárnění, a to bohužel z mnoha důvodů většinou nebyvá při živém jevištním provedení úplně uspokojivá. Ovšem naprosto nesouhlasím se současným světovým trendem, v němž režie bývá považována za dominantní složku, ještě důležitější, než je hudba. Nemám námitky proti novodobým inscenacím, jež se snaží přiblížit dávný příběh divákovi 21. století – ovšem za podmínky, že vlastní dílo neztratí svou původní identitu. Podobně jako dirigent i režisér je povinen ji cítit, a to se bohužel často nestává.

Chodíte do divadla i na čino-hru?

Ano, pokud mi to čas dovolí. Je mi velmi líto, že to není často!

S tvůrcem inscenace Mohla to být hvězdná chvíle, režisérem Michaelem Tarantem, spolupracujete často. Co na jeho inscenacích (nejvíce) oceňujete?

Tak to je téma na dlouhé povídání! Tedy alespoň stručně. V první řadě považuji za velké štěstí, že jsem měl možnost se s tímto mimořádným umělcem setkat. U pana režiséra si vážím hned několika věcí. Především s jakým nasazením, hlubokým poučením a promyšlenou koncepcí přistupuje ke každé inscenaci.

Obdivuji jeho hudební citění, vyplývající nejen z jeho hudebního vzdělání, ale i ze schopnosti hudebně dramaturgických – vždy dokáže zvolit hudební pasáž a třeba jen pouhý takt, který umocní dotyčnou situaci. Tomu předchází studium skladeb, nahrávek s nejrůznějšími interprety. Každá jeho inscenace je osobitým dílem, jež zanechává v divákovi dojem čehosi mimořádného – vždy dokonale ztvárněného a hluboce lidského. Divám se ovšem na jeho práci spíše z hlediska hudebního – stejnou měrou a snad s ještě důslednější charakteristikou by mohl jistě hovořit teatrolog.

Značnou část své profesní dráhy jste věnoval Českému rozhlasu. Ten v posledních letech těžce bojuje s nedostatkem posluchačů mluveného slova. Je to tak i s hudební tvorbou?

V rozhlasu pracuji už pouze externě – na hudební stanici pro klasickou hudbu Český rozhlas D-dur. Se získáváním posluchačů pracujeme nejen v rozhlasu,

ale v celé hudební oblasti, včetně koncertů a dalších hudebních prezentací. Mění se i jejich formy – ještě donedávna oblíbené kompaktní disky ustupují do pozadí, hudba se stahuje z internetu, mění se vkus posluchačů toužících po relaxaci, odmítajících náročné umění. Velmi záleží na formách jeho prezentace. Média však horečně bojují s úbytkem zájmu bohužel prostřednictvím zábavných a nenáročných nabídek.

Jak vidíte budoucnost rozhlasu v konkurenci jiných, zejména vizuálních médií?

Rozhlas byl, jest a bude! Mění se pouze charakter jeho vysílání. Nepotvrdili se obavy, že televize jeho existenci fatálně ohrozí. I přes závažný ústup rozhlasu od náročnějších forem jde stále o médium, kde je možno – prostřednictvím vysílání nebo internetu – žít z mnohem různorodější nabídky než z jednostranného balastu, jak jej nabízí zdrcující většina současných televizních kanálů.

JaP

↓ T. LNĚNIČKA COBY G. F. HÄNDEL A J. KALUŽNÝ JAKO J. S. BACH
V INSCENACI MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE, FOTO P. NAŠÍČ

PŘEDPLATNÉ NA ROK 2019 LZE POŘÍDIT I V LEDNU!

Naši stávající abonenti, kteří se rozhodli i nadále pravidelně navštěvovat divadlo, si své předplatné již obnovili. Nyní je tedy ten nejpříhodnější čas získat abonmá po předplatitelích, kteří z rozličných důvodů již nechtějí či nemohou pokračovat ve svých abonentních cyklech. V tomto období se často uvolňují i velmi atraktivní místa v přízemí či na prvním balkóně, i když obávat se nemusíte ani druhého balkónu, odkud je díky výborné akustice a nejmodernější zvukové technice slyšet stejně dobře jako z přízemí.

Pokud tedy rádi navštěvujete Východočeské divadlo, ale stává se vám, že na některé divácké hity nemůžete dlouho sehnat vstupenky, neváhejte a pořáďte si cenově zvýhodněné **abonmá na rok 2019**.

Noví předplatitelé od nás navíc dostanou bonusový dárek v podobě volné vstupenky na představení George Kaplan z repertoáru Malé scény ve dvoře nebo na scénické čtení dle vlastního výběru z cyklu INprojekty uváděného rovněž na Malé scéně. V současné chvíli nabízíme celou řadu ročních abonentních cyklů – **dopolední** od 10.00 hodin, **seniorské** od 18.00 hodin, **klasické** od 19.00 hodin, speciální **výběrové předplatné** s jedním titulem na

Kunětické hoře, **předplatné pro fajnšmekry** pro náročnějšího diváka či **kupónové abonmá** s možností volného výběru představení.

Vaši pozornosti by však neměl uniknout ani **věrnostní program FANDA**, v rámci něhož jako abonent získáte řadu atraktivních výhod, např. 5% slevu na vstupenky či kupón na vstupenku zdarma za vaše nákupy. Podrobnější informace o všech typech předplatného i nastudovaných či chystaných titulech naleznete na internetových stránkách divadla www.vcd.cz v sekci PŘEDPLATNÉ (lze ho zde i on-line zakoupit) nebo samozřejmě v předprodeji vstupenek v obchodní kanceláři za divadlem.

RaŠ

VYBERTE SI I VY SVÉ STÁLÉ MÍSTO V HLEDIŠTI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA.

FOTO M. KLÍMA

BEZ KOSTÝMU

tentokrát o kostýmu

Od začátku sezóny jsme si na Malé scéně ve dvoře v rámci pořadu **BEZ KOSTÝMU** aneb **Povídání z herecké šatny** představili profesi režiséra a také jsme mluvili o „neviditelném“ herectví, tedy o dabingu a práci v rozhlase. Název **Bez kostýmu** mě inspiroval k tomu, abych se zamyslela nad divadelními kostýmy a uvědomila si, že běžný divák se málokdy dozví něco o tom, jak vzniká a realizuje se výtvarná stránka inscenace. Kdo kostýmy navrhuje a kdo je šije, to je pro většinu lidí zahaleno tajemstvím. V lednu si o tom všem budeme povídat s lidmi nanejvýš povolanými. Mými hosty budou přední kostýmní divadelní výtvarník **ROMAN ŠOLC**, vedoucí naší krejčovské dílny **JANA KOSEJKOVÁ**, její pravá ruka **JAROSLAV KREJČOVÁ** a vlásenkář **BOHUSLAV VAGENKNECHT**. A za ty, kteří kostýmy nosí, bude mluvit herečka **JANA ONDRUŠKOVÁ**.

S Romanem Šolcem jsem se seznámila před mnoha lety na premiéře inscenace *Sešitky chrámové pěvkyně*, u které byl podepsán pod návrhy kostýmů. Povoláním však tehdy byl tanečníkem, kostýmy byly jeho zálibou (nebo takzvané „vedlejšákem“). Poté v našem divadle už nepůsobil, ale my se vídali dál a stali se z nás přátelé. Díky němu jsem viděla mnoho krásných tanečních představení. Nikdy předtím jsem balet nevyhledávala a byla to chyba. Roman tančil v Pražském komorním baletu a poté se stal členem baletu Národního divadla v Praze.

Vedle toho jej však pořád zájmal tvorba kostýmů, které vytvářel s cílem pro potřeby tanečního umění, se znalostí titulu, doby, prostředí, atmosféry... Své první návrhy vytvořil pro svůj domovský Pražský komorní balet, posléze spolupracoval s Národním divadlem Brno, Divadlem J. K. Tyla v Plzni, pražskou latentnou Magikou, s Hudebním divadlem Karlín a nakonec se všemi baletními, operními i muzikálovými domy v naší republice, ale i na Slovensku, Maďarsku a v Rakousku. Roman je příkladem toho, kdy tanečník po ukončení aktivní kariéry najde další uplatnění

v úplně jiné profesi. A nejen to – stal se jedním z nejvyhledávanějších a nejlepších kostýmních výtvarníků v Cechách.

S naším divadlem Roman Šolc pravidelně spolupracuje od roku 2006. Tehdy mi v létě zavola Petr Novotný, se kterým jsme připravovali muzikál *My Fair Lady*, že nám vypadla kostýmní výtvarnice. Ptal se mě, jestli neznám někoho, kdo by se toho mohl rychle ujmout. Padlo vícero jmen, ale nakonec jsem nabídl Romana, který sice už měl s kostýmy bohaté zkušenosti, ale s režisérem Novotným se zatím pracovně nepotkali. A udělala jsem dobře, protože toto setkání bylo pro ně osudovým. Za posledních dvanáct let Petr Novotný nikdy (až na jednu výjimku) nepracoval s jiným výtvarníkem, protože, jak sám říká, má rád běh na dlouhou trať.

Romanovy kostýmy jsou inspirativní, dobově přesné, detailně zpracované. A je s ním radost tvořit, o čem vědí své i Romanovy nejbližší spolupracovnice, dámy z krejčovny – Jana Kosejková a Jaroslava Krejčová. Roman jim důvěřuje tak, jak se rád spoléhal na práci Slávka Vagenknechta, který navrhoval a realizoval vlásenky, tedy paruky, vousy, masky...

Jaká je cesta od tanečníka v baletu po předního výtvarníka operních, činoherních a muzikálových scén? Dlouhá, složitá a vydlážděná miliony pokreslených archů papíru a návrhů kostýmů.

O tom všem si budeme povídat 15. ledna na Malé scéně ve dvoře. Jste srdečně zváni! JaU

✎ J. KOSEJKOVÁ, R. ŠOLC A J. KREJČOVÁ PO PREMIÉRE RASPUTINA, FOTO J. SEJKORA

KAPESNÍČKY I SMÍCH V HLEDIŠTI PŘI ZAMILOVANÉM SHAKESPEAROVÍ

J. LÁSKA A J. ONDRUŠKOVÁ V ZAMILOVANÉM SHAKESPEAROVÍ, FOTO J. VOSTÁŘEK

Zamilovaný Shakespeare se momentálně s obrovským úspěchem hraje v řadě českých divadel. Všechny soubory ho přivedly na jeviště i přesto, že agentura zastupující autory pečlivě hlídá úroveň jeho zpracování a klade mnohé podmínky, které se z jistého hlediska dají považovat za překážky. Velké množství postav a z toho plynoucí obrovská masa dobových kostýmů, šermířské scény, živý pes na jevišti – nic z toho neodradilo české divadelníky, aby nesáhli po látce, která však kromě zmíněných komplikací přináší i silný příběh plný lásky, pohled do zákulisí alžbětinského divadla a v neposlední řadě zajímavou hlavní postavu, kterou není nikdo menší než slavný William Shakespeare. Toho autoři stavějí na jeviště v čase, kdy se potýká s nedostatkem inspirace k napsání nové hry, na kterou už čeká divadelní producent. V tom přichází na scénu láska, největší inspirace k napsání čehokoliv!

Muka tvorby a muka lásky jdou ve hře ruku v ruce. Mladý Will je však naštěstí v obojím úspěšný – posílen úspěchem v lásce, vše hned přetaví do veršů, které čte své milované. Která žena by odolala svodům lásky, když jsou zahaleny do tak krásných a magických slov, jaká byl tento skvostný básník schopen napsat?! A co o tom všem vědí hlavní představitelé naší verze slavné romantické komedie JOSEF LÁSKA (William Shakespeare) a JANA ONDRUŠKOVÁ (Viola de Lesseps)?

Jano, Pepo, hrajeme hru o lásce. Co nejbláznivějšího jste dělali vy, když jste byli zamilovaní?
PEPA: Já jsem psal básně.

Jako mladý?
PEPA: Ano kdysi... Ale někdy píšu i dnes.

Své milé?
PEPA: Ano, své milé. Vždycky to bývalo spíš na začátku vztahu, to mě ty verše a myšlenky napadají nějak přirozeně.

Pak ale to okouzlení polevuje a mizí s ním i múza...
PEPA: Jasně, frekvence se trochu zmenšuje... ale cit ne, ten je silný dál!

A posílal jsi verše „staremodně“ poštou?

PEPA: Někdy ano, někdy jako smsku. Někdy přináším i květiny...

A co ty, Jano?

JANA: Já básně nepsala...

Ty nemusíš, ty jsi žena. A ženy je spíš dostávají...

JANA: Ano, jednou jsem básničku dostala, ale nějak jsem ji nepochopila. Pamatuju si jenom něco jako „sedmý vzlyk...“ Nechápala jsem, co tím „básník“ chtěl říct. Pak na gymnáziu mi spolužák napsal, že jsem jeho Isolda, ale to jsem zase nevěděla, kdo to byla Isolda... (SMÍCH) Když jsme ale před časem šli s mým mužem Martinem do lesa venčit psa, zarecitovala jsem mu Shakespearův sonet č. 18 (ČASTO SE CITUJE V ZAMILOVANÉM SHAKESPEAROVI – POZN. RED.) a prý jsem ho dojala.

Myslel si, že je to z tvé hlavy?

JANA: (SMÍCH) Sice mě má jistě rád, ale nemyslí si, že jsem tak geniální.

Už jste se na jevišti potkali se Shakespearem jako dramatikem?

JANA: Hrála jsem Hermii ve Snu noci svatojánské, bylo to ve velmi těžkém, dnes už moc nehraném překladu E. A. Saudka.

PEPA: Já jsem se s ním zatím moc nesetkal. V Pardubicích jsem hrál Cassia v Othellovi.

Na konzervatoři jste ho nedělali?

PEPA: Ne. Teda málem ano... Ve čtvrtém ročníku jsme měli verš a všichni si vybrali Romea, jenom já jsem „šel“ do Cyrana. Takže jsem byl úplně jiný, což bylo dobře.

Jano, během představení, které stojí na vás s Pepou, asi nestíháš sledovat kolegy, jak hrají, že?

JANA: To tedy určitě ne, protože jestli nejsem na jevišti, tak jsem za jevištěm a převlékám se rychlostí přezouvání pneumatik na formule 1. Což je zhruba něco mezi 9 a 11 vteřinami.

Kolik máš převleků?

JANA: I s tím prvním, který si v klidu obleču před představením, tak čtrnáct. Jestliže jsme měli pocit, že v Tančírně je moc převleků, tak to jsme ještě netušili, co nás čeká v Zamilovaném Shakespearovi. (SMÍCH)

Pepo, ty máš sice méně převleků, ale během hry téměř neopustíš jeviště...

PEPA: Jednou se převlékám za ženu a na konci si беру kostým Romea. Zato mám ale paruku, knír a vousy a pěkně se v tom všem potím... (SMÍCH)

Jano, tvoje postava Violy je velmi dobře napsaná, ale zajímavá je i tím, že se kvůli divadlu vydává za kluka...

JANA: Ano, a moc se mi líbí hrát kluka. Mám ráda scény, kdy se Viola ocitne v mužském světě, když je kurážná, vymůže si, že bude hrát divadlo v čase, kdy ještě ženy v Anglii tyto věci dělat nemohly. Já sama jsem si taky musela vybojovat divadlo, rodiče zpočátku nebyli z mého rozhodnutí příliš nadšení, takže v tomto ohledu Violy dost rozumím.

Pepo, ty jsi taky bojoval s rodiči?

PEPA: Já jsem nemusel. Aspoň ne pořád. Už jako malý jsem se rozhodl, že budu hercem. Byl jsem vybrán do dětského souboru při vinohradském divadle a už tehdy, v sedmi letech, jsem měl jasno, že to chci studovat. Nejdřív mi sice rodiče trochu bránili, že prý budu komediant, ale když viděli, že to mám v hlavě srovnané, začali mě podporovat. V deseti letech jsem se dozvěděl o existenci konzervatoře, kam jsem si hned po základce dal přihlášku – jenom tam, jako bych vůbec nepředpokládal, že by to nevyšlo. Táta mi říkal, ať si dám přihlášku i jinam...

JANA: ...na nějakou normální školu, že?

PEPA: No, přesně! Ale já ho neposlechl.

A to je jen dobře!

Jano, co tě na Viole baví víc? Romantická stránka, nebo komediální linka?

JANA: Baví mě na tom především to, že je to vyvážené. Romantika tam samozřejmě je, ale ne taková ta prvoplánová.

J. ONDRUŠKOVÁ V ROLI VIOLY, FOTO J. VOSTÁŘEK

J. LÁSKA COBY WILL, FOTO J. VOSTÁREK

Zahrála sis i Julii, kterou musí nakonec Viola zvládnout jako „záskok“...

JANA: Jsem ráda, že mě to potkalo. Už na konzervatoři mi profesorka říkala: „Ty jsi jako já, ty tu Julču nikdy hrát nebudeš. Víš proč? Protože je blbá.“ (SMÍCH) Nikdy jsem netesknila, že jsem Julii nehrála, ale kdysi jsem viděla v ostravském Národním divadle moravskoslezském Večer tříkrálový, v němž je Viola hlavní postavou, a říkala si – tak tohle bych si ráda „stříhla“. A vesmír to nakonec zařídil, že hraju Violu, sice v jiné hře, ale v roli, která je dokonce ještě bohatší.

Pepo, tvoje postava má taky dvě zásadní polohy, buď je to zamilovaný blázen, nebo tvořivý blázen, který je pod tlakem, že musí dopsat hru... Dostáváš se i ty ve své práci pod tlak?

PEPA: V divadle se mi to většinou nestává, ale obvykle na natáčení filmu. To bývám nervózní, vůbec nevím, co tam mám dělat. V divadle je na všechno víc času, můžu se v klidu naučit text, vytříbit si

myšlenky. Na natáčení ti pošlou text, druhý den točíš a ještě si o tom musíš něco myslet.

Ty sis někdy myslel na Romea nebo na podobnou roli?

PEPA: Ne, nikdy. Já se tomu naštěstí vyhýbal. Raději bych hrál ty zlé hrdiny, komplikované padouchy... Kdybych si měl vybrat, tak bych nechtěl hrát Othella, ale raději Jaga.

Tvou partnerkou je herečka Eliška Dohnalová. Toužíš po tom zahrát si spolu něco podobného jako v Zamilovaném Shakespearovi?

PEPA: Ne, já takto nepřemýšlím. S Eliškou spolu hrajeme v příbramském divadle komedii Můj romantický příběh, ale nepartneříme spolu. Kdysi jsem chodil s Aničkou Fialovou, s níž jsme účinkovali v představení Petr a Lucie – to jsme pak byli celé dny i noci spolu. Nazkoušeli jsme to, pak jsme jeli na zájezd, povídali jsme si, odehráli to, cestou zpátky řešili běžné věci kolem domácnosti... no a po nějakém čase mě

to už začalo štvtát. Ono je dobře, když má člověk odstup, když se soukromí a práce nemíchají.

Jano, tvůj manžel Martin je trumpetista, takže nečekám, že byste spolu hráli...

JANA: Ale naopak, hráli jsme spolu v kapele. Já jsem ráda, že mám partnera takzvaně „od fochu“, ale na druhou stranu mě těší, že to není partner v herectví. Nemusím doma mluvit pořád jenom o divadle. Znáám několik hereckých manželských párů a moc je obdivuju za to, že to spolu vydrží.

V divadle jste mnohokrát vystaveni intimním scénám s hereckými kolegy. Jak to snášíte vaši partneři?

PEPA: Eliška chápe, že je to jenom divadlo. Koneckonců i já to tak musím brát a nemůžu na ni žárlit, když má něco takového zahrát.

JANA: My máme v Zamilovaném Shakespearovi naštěstí jenom líbací scény. První zádrhel ale přišel, když jsem dostala vousy, a druhý, když vousy dostal Pepa. Když se líbáme, je to, jako když na sobě přistanou dva suché zipy, tam končí veškerá romantika...

(SMÍCH OBA) Nebo když hraju kluka, Kenta, tak mám boty asi o tři až čtyři čísla větší, takže každou chvíli na jevišti škobrtnu, protože špičku vůbec necítím...

Ale máš i krásné dámské róby...

JANA: Ano, na generálce jsem se jednou při tanci na plesu do šatů zamotala. Nebo jsem si špatně odhrnula sukní a spadla ze schodů...

PEPA: Mně ty nalepené vousy taky dost překážejí. To se mi pak tak divně svéře celý obličej a nemluví se mi dobře.

JANA: Ale nechceme si stěžovat. Moc nás těší, že příběh lidi zasahuje. Když slyším kapelníček v hledišti, tak jsem ráda. Vnímám i smích, a naštěstí je ho dost, to jsme ani nečekali. Ohlasy jsou fakt pěkné. Hrajeme to moc rádi a doufáme, že i dlouho budeme...

JaU

DIVADELNÍ MIKULÁŠSKÁ DRUŽINA OPĚT ROZDÁVALA RADOST

V prvním prosincovém týdnu na chodbách v zákulisí divadla zaručeně narazíte na Mikuláše, anděla nebo čerta, neboť naši herci (pod vrstvou líčidel a vousů však často nepoznáte, o koho jde) obcházejí školky, nemocnice i dětské domovy a snaží se vykouzlit úsměv na dětských tvářích.

Pobyt pacientům dětského oddělení a oddělení dětské chirurgie Pardubické nemocnice 3. prosince alespoň na chvíli trochu zpříjemnili **Zdeněk Rumpík** v kostýmu Mikuláše, **Veronika Malá** s andělskými křídly a **Petr Červený** v převleku za čerta. „Mikulášskou nadílku v podobě balíčku s řadou laskomin dostalo každé dítě, které momentálně pobývá na lůžku. Pro některé pacienty to byl dokonce překvapivý začátek hospitalizace. Ještě se nestihli po příjmu ani pořádně rozkoukat a už za nimi na pokoj přišel Mikuláš. Ti menší se sice

zpočátku trochu ostýchali, nebo dokonce báli čerta, mikulášská návštěva je ale potěšila a odměnou jim byly dobroty a vřelá slova od Mikuláše či anděla a nakonec i úsměv od čerta,“ popisuje **Dušan Korel** z oddělení komunikace a marketingu Pardubické nemocnice.

„Divadelní“ děti se nadílky dočkaly s malým zpožděním v neděli 9. prosince po zhlédnutí nové pohádky Mladého divadelního studia LAIK Strašidla a loupežníci. Mikulášská besídka, která je letitou divadelní tradicí a kterou si prošlo už mnoho generací dětí zaměstnanců divadla, se i přes občasné utajovaný strach a slzičky opět nesla ve znamení radosti a smíchu. Všechny děti domů odcházely s dárkovým balíčkem, který jim tentokrát předávali **Alexandr Postler** alias Mikuláš, **Štěpánka Fingerhutová** coby anděl a **Petr Červený** jako vyslanec pekla. RaS

MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA V PARDUBICKÉ NEMOCNICI.

FOTO D. KOREL

DIVADELNÍ BESÍDKU SI NENECHAL UJÍT ANI J. MUSIL SE SYNEM JONÁŠEM.

FOTO J. SEJKORA

CD MĚNÍME ZA USB

Ač by se mohlo zdát, že divadelníci jsou snílci s hlavou v oblacích, ve Východočeském divadle je tomu tak napůl. Herci samozřejmě pracují s emocemi, s niternými prožitky, ostatní v zákulisí však musejí být realističtější, od dílen přes předprodej po propagaci. Každá inscenace vyžaduje divácký ohlas, který je podpořen i reklamou, proto k řadě muzikálů vydáváme doprovodné nahrávky na CD. To je ale všeobecně známé, neboť je o CD poměrně velký zájem. Nyní však přicházíme s novinkou v podobě **USB FLASH DISKU**, na němž najdete písně z muzikálu **Jeptišky** a pohádky **Krása a zvíře** s hudbou Michala Hruzy.

Divadelní „flashku“ nabízíme také prázdnou (2 GB). K zakoupení je v předprodeji divadla, v divadelním obchůdku ve foyer a k objednání na www.vcd.cz v DÁLE NABÍZÍME (ceny jsou 300 Kč za nahranou a 250 Kč za prázdnou). RaS

S TEBOU MĚ BAVÍ SVĚT (DIVADLA)

L. MECEŘODOVÁ S L. LUCKY BOTTOU PŘI ROZHOVORU NA VEČERNÍ ZAHŘÁDCE, FOTO J. UHEROVÁ

Bezpečné zázemí je pro herce nepostradatelným faktorem pro to, aby svou práci dělali dobře a s radostí. A k tomu potřebují spoustu kolegů v zákulisí, kteří s nimi při představení „jdou“, pomáhají jim a spolupracují. Jednou z profesí, kterou by diváci mohli znát, je zvukař – koneckonců sedí s nimi v hledišti na takzvaném „live postu“. Odtud sleduje představení, pouští zvuky a ladí hlasitost hudby. Ale to zdaleka není všechno. Co to vlastně je a co obnáší profese zvukaře, o tom jsem si povídala s herečkou LUDMÍLOU MECEŘODOVOU a zvukařem LUKÁŠEM LUCKY BOTTOU.

Lído, proč sis vybrala jako nepostradatelného kolegu právě Lukáše?

LÍDA: Jednak proto, že mám Lukáše ráda. Rozumíme si, líbí se nám stejné věci, například kreslené filmy. A pak, nevím, jak lépe to nazvat – pro mě je zkrátka zajímavým člověkem. Navíc mi připadá, že zvukař je v divadle jednou z nejdůležitějších profesí. Z mého pohledu je ta práce navíc zcela nepochopitelná, protože já jsem vysloveně antitechnický typ. Obdivuju Lukáše, že ovládá všechny ty stroje i že ve správný čas pustí správnou muziku ve správné intenzitě. My herci si jejich práce nevšimneme, pokud funguje, jenom když je něco špatné, když někdo něco prošvihne, tak si ji uvědomíme.

Jak dlouho ti, Lukáši, vůbec trvalo, než jsi do toho proniknul? A chtěl jsi to dělat vždy?

LUKÁŠ: Nikdy mě to nenapadlo, neměl jsem žádnou ambici dělat zvukaře. Všechno to byla velká náhoda. Byl jsem se podívat v divadle na představení. Přišel jsem na poslední chvíli a moje babička, která pracovala na vrátnici, než aby sháněla lístek, tak mě posadila ke zvukařům. Zvukaři byli mladí kluci a řekl mi něco jako: „Ty hele, ty vypadáš, že jsi docela v pohodě typek. Teď od nás někdo odešel, nechceš dělat zvukaře?“

Takhle to bylo banální?

LUKÁŠ: Ano. A já jsem řekl, že jo.

LÍDA: Ale přece jsi o tom nic nevěděl... Někdo tě naučil?

LUKÁŠ: Ano, tehdejší vedoucí zvukařů Petr Dvořák mě naučil všechno od začátku.

Dobrá, ale děláš tu práci přes dvacet let a mezitím se všechna ta technika a technologie změnila... několikrát se vyměnily aparatury...

LUKÁŠ: To ano, ale nezměnil se princip. U zvukařiny záleží taky na tom, o jaké divadlo se jedná. Buď je to třeba velká muzikálová scéna, kde člověk potřebuje víc teoretických znalostí, hlavně z fyziky.

Z fyziky? (S LÍDOU JSME V NĚMÉM ÚŽASU...)

LUKÁŠ: Jistě, z fyziky, abys věděla, jak se zvuk chová, jak se odráží, jak v principu tyto věci fungují. Když zvukař pracuje v nějakém menším divadle, kde se hraje zejména činohra, tak je důležité, aby byl především citlivý, aby včas reagoval a dobře a rychle se rozhodoval. A pak jsou třeba stagiony, kde stačí, když je člověk tzv. „hi-fista“ a zapálený fanda, když má rád hudbu, a to mu k té práci většinou stačí.

LÍDA: Mě fascinuje, když se zkouší inscenace, scény se vracejí pořád dokola a režisér je někdy nevrlý, jak ty, když pouští zvuky, musíš být stále při věci...

LUKÁŠ: Ano, musím být pořád ve střehu.

LÍDA: Z tohoto pohledu se mi zdá, že je to velmi nevděčná práce. A zejména, když se po vás někdy režisér takzvaně „vozí“...

LUKÁŠ: To se možná spíš stane, že režisér má velmi jasnou představu o zvuku nebo hudbě, a je důležité, do jaké míry to umí dostatečně interpretovat, aby zvukař věděl, co má udělat. A zas na druhou stranu do jaké míry je zvukař chápavý, aby to hned splnil.

LÍDA: Ano, a když pak na zkouškách všem tečou nervy, tak to zvukaře ještě víc rozhodí.

LUKÁŠ: Ta práce je nejdědná v tom, že zvukař pracuje s něčím, tedy se zvukem, na který neexistuje jednoznačná odpověď. Pro každého člověka je to vždy subjektivní. Každému zvuk zní jinak, jinak vnímá limity hlasitosti a bude mít na tutéž věc jiný názor. V tom je to nevděčné, že zvukař těžko splní svou práci dokonale, ať už pro tvůrčí tým, nebo pro herce.

LÍDA: Ano, na jevišti herci slyší zvuky jinak, mají na ně jiné požadavky...

LUKÁŠ: A ještě bychom měli uspokojit téměř pět set diváků zároveň, všichni by měli vnímat zvuk plus mínus stejně.

LÍDA: Což vlastně skoro nejde.

Lukáši, ty začneš pracovat na inscenaci tak čtrnáct dní před premiérou, někdy dřív. Předtím si připravuješ některé zvuky, ruchy. Kde se dají sehnat například tekoucí voda, zvony, cvrlikání ptactva...?

LUKÁŠ: V dnešní době internetu se spousta věcí dá v patřičné kvalitě dohledat. Používám databázi, kde zvukaři sdílí zvuky sami pro sebe, někdy jsou u nich autorská práva, jindy ne. Když se jedná o nějaký jednodušší zvuk, tak je mnohem rychlejší si ho natočit. Treba prasknutí dveří – máš o tom jasnou představu, jak to má vypadat, tak vezmeš dveře, bouchneš a je to.

Měl jsi někdy požadavek od režiséra na vysloveně zvláštní či bizarní zvuk?

LUKÁŠ: Těch zvuků bylo hodně, samozřejmě, ale třeba jednou přišel Jirka Seydler a chtěl zvuk plácání křídel hrdličky při odletu. Končilo tím představení Královské hry. To se pak složitě hledá zvuk hrdličky, když nemáš mít žádné další ruchy v pozadí. U těchto zvuků je nejtěžší, že když nevíš, o jaký zvuk jde, tak to mozek často ani není schop identifikovat. Když ti pustím ždímačku, a ty předem nevíš, co to je, tak ti to může připomínat cokoliv. Ale jak víš, že přijde zvuk ždímačky, tak se to okamžitě v hlavě spojí.

L. LUCKY BOTTA S K. KOŠTÁLOVOU A V. NEJEDLÝM Z KAPELY LES TRIOS, FOTO J. KRATOCHVÍLOVÁ

LÍDA: My máme často před představením trému? Ty taky?

LUKÁŠ: Dneska už moc ne. Dřív jsem míval před veřejnou generálkou víc než před premiérou, protože to bylo před diváky poprvé. Ale jak postupuje čas a technika je spolehlivější, tak jsem klidnější. Dřív jsem se bál, že mi přeskočí CD, nebo že se nenačte „track“. Dnešní nové technologie toto skoro vylučují, a tak mě to tolik nestresuje.

LÍDA: Máš představení, která jsou ti bližší? A je to tou zvukovinou, nebo kvalitou představení?

LUKÁŠ: Je to jak kdy, jak které představení. Obecně nemám moc rád muzikály, protože je to víc práce. (SMÍCH) Ale jakmile muzikál začne a já mám pocit, že odvádím dobrou práci, a zvuk se mi líbí, tak mě to strašně baví a ty dvě hodiny si užiju. Jindy je to činohra,

kde mě baví příběh, a pak mi nevadí koukat na něj pořád dokola. A naplno si užiju i to, že přesně „jen“ pouštím zvuky. Je to velmi individuální.

LÍDA: A stane se, že se někdy spleteš, nebo že zapomeš pustit zvuk?

LUKÁŠ: To víš, že jo, všichni jsme jenom lidi... Mně se někdy stane, že se zakoukám. Spíš než bych se rozptyloval, tak se zadívám na představení a najednou si uvědomím, že jsem měl pustit zvuk, protože jsem byl v tu chvíli víc divák než zvukař. Nebo pustíš jiný stroj a ozve se jiný zvuk. No a když se taková věc stane, tak máš méně než vteřinu na to, aby ses rozhodla, co máš udělat...

LÍDA: Nebo to funguje opačně – herec neudělá nebo neřekne to, co má, tak se musíš okamžitě rozhodnout, co uděláš, buď to pustíš, a zachráníš, nebo ne. →

LÍDA: Lukáši, mám ráda tvůj zpěv. Moc se mi líbilo, když jsi měl s kapelou koncert na Malé scéně ve dvoře.

Ano, Lukáš zpívá skvěle, ale styděl se vystupovat na veřejnosti. Kdy se to změnilo?

LUKÁŠ: Vůbec nevím. Obecně mám tendenci se v tomto ohledu podhodnocovat. V tuto chvíli mi asi hodně záleží na zpětné vazbě, která byla poslední dobou natolik pozitivní, že mě to donutilo snažit se ostych překonat.

Zpíváš v triu LES TROIS. Zpěv, klavír a violoncello. Kdyby si někdo chtěl poslechnout ochutnávku vašeho repertoáru, najde ho na webu www.lestrois.cz. Umíš si představit, že by ses stal v tomto oboru profesionálem?

LUKÁŠ: Umím.

Zpíváš anglicky a francouzsky. Znamená to, že musíš tu řeč perfektně znát?

LUKÁŠ: Nemusím. Zpívám i italsky a španělsky, tolik jazyků fakt neovládám. Jde o cit.

A budeš někdy zpívat česky?

LUKÁŠ: To je otázka. Když se zamyslím, že by se nám podařilo udělat nějakou autorskou tvorbu, tak tam je největší předpoklad češtiny.

Kdo je u vás lídr kapely? Kdo přináší repertoár?

LUKÁŠ: Repertoár většinou nabízím já, ale musíme se na každé písni shodnout. Musí nás to všechny přede vším bavit. Pianistka Katka nás organizuje, koordinuje, já sháním noty. Někdy to není jednoduché, některé pro nás přepsal kolega Radek Škeřík.

LÍDA: Já mám na jevišti největší trému, když se na mně jde podívat někdo blízký, známý... Taký to tak máš?

LUKÁŠ: Mám to stejně. Nedělá mi problém zpívat pro pět set neznámých lidí, ale běda, když je tam třeba jediný známý, to mám trému.

Z tohoto pohledu se mi zdá, že na své vystoupení na Malé scéně jsi musel mít velkou kuráž. Tam nebyl nikdo, kdo by tě neznal. Ale všem se to moc líbilo a budeme rádi, když nám podobný zážitek zapakuješ. Ale, a to budu teď k tobě neférová, budu ráda, když budeš ještě dlouho dělat u nás zvukaře, protože, málo platné, děláš to dobře! JaU

STRAŠIDLA A LOUPEŽNÍCI POBAVILI PRVNÍ DĚTSKÉ DIVÁKY

V neděli 2. prosince se na Malé scéně ve dvoře uskutečnila premiéra zbrusu nové pohádky **STRAŠIDLA A LOUPEŽNÍCI**, kterou uvedli nejmladší členové **Mladého divadelního studia LAIK**. Pohádku z pera dramaturgyně souboru **Kristýny Pleškové** se svými svěřenci nastudoval **Zdeněk Rumpík**, vedoucí hereckého studia působícího při Východočeském divadle už od roku 2013. Veselý příběh s řadou písniček se dočkal velmi vřelého a nadšeného přijetí, což je příslibem i budoucího úspěchu u dalších diváků. RaS

Z. RUMPÍK PŘI DĚKOVACÍ GRATULOVAL TAKÉ AUTORCE K. PLEŠKOVÉ.

FOTO J. SEJKORA

PO PREMIÉRE NÁSLEDOWALA OSLOVA I S POHOŠTĚNÍM.

NEJ oblíbenější inscenace

Východočeského divadla
Pardubice

v divadle Karla Pippicha
Chrudim

A. Ayckbourn

Z POSTELE DO POSTELE

úterý **15. ledna** od 19 hod.

Zmatky sobotní noci.

V posteli se často
odehrává něco úplně jiného,
než by se dalo či chtělo očekávat.

Režie Zdeněk Dušek

P. Abraham

RASPUTIN

čtvrtek **7. března** od 19 hod.

Příběh ambiciózního muže,
jenž toužil po slávě a uznání.
Chtěl ovládnout svůj osud,
ten se však obrátil proti němu.

Režie Petr Novotný

M. Forman – J. Papoušek – I. Passer – V. Morávek

HOŘÍ, MÁ PANENKO!

středa **15. května** od 19 hod.

Nelítostná komedie podle
slavného Formanova filmu
lícící peripetie nepovedeného
hasičského bálu.

Režie Petr Novotný

Možnost zakoupení předplatného on-line!

www.vcd.cz

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
TELEFON: 466 616 411
WWW.VCD.CZ
WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
TELEFON: 466 616 432
466 616 402
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
PÁTEK 10:00 - 15:30
E-MAIL: OBCHOD@vcd.cz

VEČERNÍ POKLADNA
TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00 - 17:00
466 616 423
TELEFON: 602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
PÁTEK 10:00 - 24:00
SOBOTA 16:00 - 24:00
NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
ULICE KARLA IV., PARDUBICE
2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNY
OPATOVICE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

Chládek & Tintěra
PARDUBICE
člen skupiny enteria

 NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

LOUJA
AUTO

PARTNEŘI VČD

 ComArr

 BARTH

 HAK

 CENTRUM

 VCS
JAKÝKOLIČNÍČKOVÝ ÚSTAV

 Kavoviny

 era

 **DOSTIHOVÝ
SPOLEK**

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

 deník

 Pardubice
Český rozhlas

 Dvojka
Český rozhlas

 Country
RADIO

 **RADIO
ČEKNA**
HOLA

 Informační server
WWW.PARDUBICKY.CZ

 Radio
PRAHA

 BEAT
RADIO

 88.0
FM

 DUSTV
ZABAVNĚJÍCÍ CESTOVÁNÍ

 TV

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ LEDEN 2019 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: J. KALUŽNÝ A T. LNĚNIČKA, MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE, FOTO P. NAŠIC